

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 2. kolovoza 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Krštenje – vrata nade“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nekoć su crkve bile okrenuta prema istoku. U sveto se zdanje ulazilo kroz vrata okrenuta prema zapadu i, prolazeći crkvenom lađom, išlo se prema istoku. Bio je to važan simbol za antičkog čovjeka, alegorija koja je tijekom povijesti postupno nestajala. Mi, ljudi suvremenog doba, mnogo smo manje naviknuti dokučivati velike znakove kozmosa, gotovo nikada ne primjećujemo takav detalj. Zapad je strana svijeta na kojoj Sunce zalazi, gdje svjetlo umire. Istok je, pak, mjesto gdje tamu pobjeđuje prva svjetlost zore i podsjeća nas na Krista, Sunce koje je granulo s visine obasjavši horizont svijeta (*Lk 1, 78*).

Drevni obredi krštenja predviđali su da katekumeni polažu prvi dio svoje ispovijesti vjere pogleda upravljena prema zapadu. I dok bi tako stajali postavljalo bi im se pitanje: „Odričeš li se Sotone, služenja njemu i svih djela njegovih?“ - A budući su kršćani složno odgovarali: „Odričem!“ Zatim bi se okretali prema apsidi, u smjeru istoka, gdje se rađa svjetlost, te se kandidate za krštenje ponovno pitalo: „Vjerujete li u Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga?“ I ovaj put bi rekli: „Vjerujem!“

U modernom se dobu dijelom izgubila draž tog obreda: izgubili smo osjetljivost za jezik kozmosa. Postoji, naravno, i dalje ispovijest vjere, koja se daje na način krsnog ispitivanja, koje je vlastito slavljenju nekih sakramenata. Ona, međutim, ostaje netaknuta u svom značenju. Što znači biti kršćanin? To znači gledati prema svjetlosti, nastavljati ispovijedati vjeru u svjetlost, čak i kada svijet obavi mrak i tama.

Kršćani nisu oslobođeni tame, kako vanjske tako i unutarnje. Oni ne žive izvan svijeta, no, zbog Kristove milosti primljene na krštenju, oni su „usmjereni“ muškarci i žene: ne vjeruju u tamu, već u svjetlo dana; ne predaju se noći, već se nadaju zori; nisu poraženi smrću, već teže uskrsnuću; nisu prignuti zlu, jer uvijek vjeruju u beskonačne mogućnosti dobra. I to je naša kršćanska nada. Isusovo svjetlo, spasenje koje nam donosi Isus svojim svjetlom koje nas spašava od tmina.

Mi smo oni koji vjeruju da je Bog Otac: to je svjetlo! Nismo siročad, imamo Oca i naš Otac je Bog. Vjerujemo da je Isus sišao među nas, prošao jedan životni put kao što ga i mi prolazimo i postao suputnik posebno najsiromašnijih i najkrhkih: to je svjetlo! Vjerujemo da Duh Sveti djeluje bez prestanka za dobro čovječanstva i svijeta, a čak će i najveće patnje povijesti biti nadvladane: to je nada koja nas budi svakog jutra! Vjerujemo da će svaka ljubav, svako prijateljstvo, svaka dobra želja, svaka ljubav, čak i oni najsitniji i zanemareni, jednoga dana naći svoje ispunjenje u Bogu: to je sila koja nas tjera da prigrlimo s oduševljenjem naš svakodnevni život! I to je naša nada: živjeti u nadi i živjeti u svjetlu, u svjetlu Boga Oca, u svjetlu Isusa Spasitelja, u svjetlu Duha Svetoga koji nas tjera ići naprijed kroz život.

Postoji još jedan vrlo lijep znak krsne liturgije koji nam doziva u pamet važnost svjetla. Na završetku obreda, roditelji – ako je riječ o djetetu – ili sam krštenik – ako je odrasla osoba – dobivaju svijeću koja se pali na uskrsnoj svijeći. To je velika svijeća koju se u uskrsnoj noći unosi u crkvu u kojoj vlada potpuni mrak, kako bi očitovala otajstvo Isusovog uskrsnuća; s te svijeće svi pale svoju svijeću i prenose plamen onima do sebe: u tome znaku se krije polagano širenje Isusova uskrsnuća u životima svih kršćana. Život Crkve – upotrijebit ću težak izraz – je „kontaminacija” svjetlom. Što više mi kršćani imamo Isusova svjetla, što je više Isusova svjetla u životu Crkve to je ona više živa. Život Crkve je „kontaminacija” svjetlom.

Najljepši poticaj koji možemo jedni drugima uputiti jest taj da se uvijek spominjemo našeg krštenja. Želim vas pitati: koliki od vas pamte datum vlastitog krštenja? Ne odgovarajte jer će se neki postidjeti! Razmislite i ako se ne sjećate, danas imate jednu domaću zadaću: pođi svojoj mami, svome tati, svojoj strini, stricu, baki, djecu i pitaj ih: „Koji je datum moga krštenja?” I više ga nemojte zaboraviti! Je li jasno? Hoćete li to učiniti? Današnja zadaća je naučiti i zapamtiti datum krštenja, koji je datum ponovnog rođenja, dan svjetla, to je dan u kojem – bit ću slobodan upotrijebiti taj izraz – na koji smo zaraženi Kristovim svjetlom. Rođeni smo dvaput: prvi put na prirodni život, drugi put zahvaljujući susretu s Kristom, na krsnom zdencu. Ondje smo umrli smrti, da bismo živjeli kao Božja djeca na ovome svijetu. Ondje je naše čovječstvo oplemenjeno na način na koji nikada ne bismo mogli zamisliti. Eto zašto svi moramo širiti miris krizme, kojim smo bili obilježeni na dan našeg krštenja. U nama živi i djeluje Duh Isusa, prvorođenca mnoge braće, svih onih koji se opiru neizbježnosti tame i smrti.

Koje li milosti kad kršćanin doista postane „kristonosac”, to jest, „nositelj Isusa” u svijetu! Pogotovo onima koji prolaze kroz situacije žalosti, očaja, tame i mržnje. I to se vidi iz toliko malih detalja: iz svjetla koja se kršćaninu zrcali u očima, iz dubokog spokoja koji ne mogu narušiti čak ni najsloženije prilike, iz želje da se ponovno počne voljeti čak i kada se dožive mnoga razočaranja. Jednom kada se bude pisala povijest našeg doba, što će se reći o nama? Hoće li se reći da smo se znali nadati ili da smo svoju svjetiljku sakrili ispod posude? Ako budemo vjerni svom krštenju, širit ćemo svjetlo Božje nade, krštenje je početak nade, i moći ćemo prenositi budućim pokoljenjima razloge života.

